

A close-up portrait of a woman with dark brown hair styled in an elaborate updo with braids and curls. She is wearing a red dress with a white lace collar and white gloves. She is holding a white parasol with a wooden frame. The background is a soft, out-of-focus outdoor setting.

Mary Baloghová

Na krídlach lásky

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Someone to Romance, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, New York 2020, preložila Tamara Chovanová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC.
and PRAVA I PREVODI.
Translated from the English SOMEONE TO ROMANCE.

Copyright © 2020 by Mary Balogh
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2021
Cover Design © Juraj Šramko 2021
Cover Photo © Laura Kate Bradley / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2328-3

LADY JESSICA ARCHEROVÁ cestovala sama krížom cez Anglicko do Londýna. Ale slovo *sama* je relatívne. Keby sa narodila ako muž, mohla by odísť z Rose Cottage v Gloucestershire ráno na koni alebo sediac na kozlíku športového dvojkolesového koča s opratami v rukách a nikto by ani okom nemihol. Ale keď má človek smolu a narodí sa ako žena, vždy sa nájde dosť ľudí, ktorí tak mihajú očami, až je z toho búrka.

Sedela v koči svojho brata vojvodu Netherbyho, na oboch dverách sa vynímal vojvodcovský erb, a sedela tam s ňou jej komorná Ruth. Na kozlíku vedľa statného kočiša trónil svalnatý lokaj, obaja muži vo vojvodcovskej livreji, a tá veru nebola fádna. Klala oči asi ako poľnica trhala uši.

A za ňou sa rútili ďalšie dva koče. V prvom sa viezol pán Goddard, vojvodov osobný tajomník, poverený plnou mocou vždy, keď konal v mene jeho milosti ako teraz. Kočiš a lokaj na kozlíku neboli o nič menej pôsobiví ako tí prví dvaja.

Do tretieho koča naložili všetku batožinu, hoci ju mohli poľahky natlačiť do prvých dvoch kočov – ale prečo by ju natlačili, keď vo vojvodovom prístrešku na koče zaberá miesto ďalší koč? Na kozlíku tohto posledného koča sedel len kočiš, bývalý boxer vyzeral tak nebezpečne – kedysi mal zlomený nos a chýbalo mu zopár zubov –, že zrejme pre jeho výzor nijaký lokaj netúžil sedieť vedľa neho.

A potom tam bola aj pojazdná eskorta, takisto vo voj-

vodcovskej livreji, všetko statní chlapi na mohutných koňoch, možno aj oni mohli byť v nedávnej minulosti profesionálni zápasníci. Bolo ich osem, dvaja na každy koč a dvaja navyše.

Každý zbojník, ktorý by videl túto pestrofarebnú jazdeckú kolónu uháňať na východ po kráľovskej ceste, by buď zomrel od smiechu, alebo by sa smrteľne vydesil a presunul by sa natrvalo do inej časti krajiny. Títo jazdci sa veru neskrývali ani nešli po špičkách po nebezpečných úsekoch.

Takto to bolo, keď dáma cestovala sama.

Takto k tomu prišlo.

Abigail Benningtonová, rodená Westcottová, Jessicina sesternica a najlepšia priateľka, priviedla koncom februára na svet syna Setha, svoje prvé dieťa. Narodilo sa necelé dva roky po tom, čo sa vydala za podplukovníka Gilberta Benningtona. Rodinu Westcottovcov o mesiac pozvali na krstiny do gloucestershirskej dedinky, na jej kraji žili Abby a Gil vo svojej Rose Cottage. Našťastie nebola to len chalúpka, ako by sa dalo čakať podľa názvu, v skutočnosti išlo o panské sídlo. No keď tam zavítali Westcottovci v hojnóm počte, bolo tam na prasknutie, ako sa vyjadril strýko Thomas, lord Molenor. A to bolo dobre, ako povedala teta Viola, Abbina mama, markíza Dorchesterová, hoci ľutovala, že neprišli jej druhé dve deti Camille a Harry, tie sa rozhodli, že Abby navštívia neskôr, keď sa trochu oteplí. Početné deti Camille a Joela by samy osebe zaplnili stan, ktorý by zaberol celý trávnik.

Jessica tam išla s matkou, vojvodkyňou vdovou Netherbyovou – rodenou Westcottovou – a s bratom a so švagrinou, s Averym a Annou, vojvodom a vojvodkyňou, a s ich štyrmi deťmi. Bol to radostný týždeň, Jessicu mrzelo len to, že nemala príležitosť byť s Abby sama. Nevidela svoju najlepšiu priateľku celú večnosť, hoci aspoň raz do týž-

dňa si písali dlhé listy. Aj Abby z toho bola sklamaná, no Gil navrhol, aby Jessica zostala aj pár týždňov po tom, čo odídu ostatní.

Jednoduché, nie? Jessica ticho oslovila kohosi neviditeľného, kto sedel v koči oproti nej.

Nie!

Jessica rodine oznámila, že zostane v Rose Cottage trochu dlhšie a bude robiť Abby spoločnosť. Koniec koncov má dvadsaťpäť rokov a už ju netreba držať ako vo vatičke, nie je mladé dievča. Keď bude pripravená odísť, Gil jej najme poštový dostavník a spoločnosť jej bude robiť komorná Ruth.

Jej rodina, žiaľ – aspoň tá hlučná časť (inými slovami, ženská časť) – to videla inak. Hoci Jessica je už v pokročilom veku, je vylúčené, aby tam zostala dlhšie, veď to by znamenalo, že by sa vracala sama. Chuderka Ruth sa oči vidne nerátala. Jessicu by mohlo postretnúť nešťastie v podobe zbojníkov, lúpežníkov, surových koniarov v hostincoch alebo divej zveri či zlomenej osi alebo lejaku.

„Okrem toho,“ dodala jej stará mama, grófkva vdova Riverdalová, a tým to uzavrela, „to sa jednoducho nepatrí, aby dáma cestovala sama, Jessica, to si musíš veľmi dobre uvedomovať. Ani v mojom veku.“

Stará mama mala vyše sedemdesiat.

Jessicine námietky nebrali do úvahy.

„Nemôžeš tu zostať,“ vyhlásila napokon Jessicina matka definitívne, „hoci chápem, že chceš stráviť viac času s Abigail – aj ona s tebou. Ja sa tu s tebou nemôžem zdržať. Čoskoro sa začne spoločenská sezóna a musím sa pripraviť na presun do Londýna. Aj ty, Jessica. Možno niečo vymyslíme inokedy.“

Jessica sa strhla pri pomyslení na návrat do Londýna, kde sa mala zúčastniť na žiarivých zábavách ďalšej sezóny – jej šiestej. Alebo siedmej? Stratila prehľad. Niežeby sa jej ne-

páčili bály, pikniky, koncerty a iné udalosti, na ktorých sa smotánka zabávala počas jarých mesiacov, kým zasadal parlament. No zábavy sa jej rýchlo zunovali, opakovali sa, kam sa pohla, všade stretávala tých istých ľudí.

To, že bola stále slobodná, bolo v Londýne okatejšie než na vidieku.

„Ach, mama!“ zvolala. Teta Matilda sa na ňu súcítne usmiala, no ona nepotrebovala súcít, ale obrancu.

Vtedy ju zachránil jej brat Avery, vojvoda. Mlčky si vypočul rodinnú radu, zatiaľ čo sedel v Gilovej a Abbinej obývačke a držal v náručí Beatrice, najnovší prírastok do rodiny, ten si cmúľal palec aj kedysi nepoškvrnený záhyb jeho zložito uviazaného nákrčníka. Keď sa ozval, znelo to ako vzdych, ani čo by ho to unavovalo, a bezpochyby aj bol unavený.

„Isto uznáte,“ začal, „že Jessica bude v bezpečí a chránená pred škandálom, ak pocestuje domov vo vojvodcovskom koči so svojou komornou a ak ju v ďalšom koči bude nasledovať Edwin Goddard, pričom v každom koči bude na kozlíku sedieť kočiš a lokaj a sprevádzať ju bude šesťčlenná pojazdná eskorta.“

Markíz Dorchester, Abbin nevlastný otec, sa zasmial. „Predpokladám, že všetci budú oblečení v žiarivej vojvodcovskej livreji, však, Netherby?“ povedal.

„Samozrejme.“ Avery zdvihol obočie, akoby ho prekvapilo, že niekto o tom pochybuje.

„Skvelý nápad,“ Anna sa radostne usmiala na manžela a švagrinú. „Avery ti ich pošle, keď budeš pripravená odísť, Jessica. Isto si s Abby užijete príjemné chvíle po tých bujarých oslavách uplynulý týždeň.“

A bolo vybavené. Hoci Avery sa málokedy ozýval počas rodinných stretnutí, keď prehovoril, nikto nespochybňoval jeho slová. Jessica tomu nerozumela. Nevyzeral ako mocný muž a ani sa tak nesprával. Priemerne vysoký, štíh-

ly, graciózný, plavé vlasy, anjelsky krásna tvár, možno vyzeral trochu... zoženštene. Ale nebol zoženštený a prejavoval moc bez kriku, nezvýšil hlas. Jessica mala podozrenie, že väčšina ľudí mimo najbližšej rodiny sa ho bojí, hoci nechápala prečo.

Po dlhej diskusii povedal tých pár slov a výsledok bol taký, že teraz, tri týždne po odchode všetkých ostatných, sa vracala do Londýna uprostred jazdeckého sprievodu, ktorý vyvolával prekvapené pohľady ľudí v každom meste i dedine.

To, že je žena – alebo, lepšie, *dáma* – ju niekedy unavovalo, hoci prepychové sedadlá jej zaručili pohodlie a vďaka dobrému pérovaniu sa po anglických cestách cestovalo takmer hladko. Vedela, že sa k nej správajú ako k dieťaťu, hoci už nebola dieťa. Pán Goddard, Averyho mimoriadne šikovný tajomník, sa o všetko postaral, takže Jessica nemusela ani otvoriť ústa, odkedy sa ráno so slzami v očiach rozlúčila s Abby a odišla z Rose Cottage. Ruth v skutočnosti nemohla brať ako spoločníčku. Hoci si skvele robila svoj prácu a bola lojálna, vždy zachovávala od svojej panej úctivý odstup. Nikdy netárala dve na tri ako komorné iných dám. Vlastne ani neprehovorila, pokiaľ ju neoslovili.

Cesta prebiehala až veľmi ticho.

A Jessica mala až priveľa času na rozmýšľanie.

V čase dospievania sa jej ani nesnívalo, že keď bude mať dvadsaťpäť rokov, ešte nebude vydatá. Tak ako väčšina dievčat snívala o tom, že sa zaľúbi, vydá a založí si vlastnú rodinu ešte pred dovŕšením dvadsiatich rokov. Ale keď mala sedemnášť a o rok mala debutovať v spoločnosti, na čo nedočkavo čakala, stala sa veľká pohroma. Vždy, keď na to myslela, predstavovala si tie slová napísané veľkými písmenami. Jej strýko Humphrey Westcott, gróf Riverdale, zomrel a titul a majetok zdedil jeho dvadsaťročný syn Harry. Pravda, len kým nevyšlo najavo, že

keď sa strýko Humphrey pred viac ako dvadsiatimi rokmi oženil s tetou Violou, už bol tajne ženatý s inou. Nikto okrem strýka Humphreyho netušil, že žil v bigamii. Harry zostal bez titulu a majetku, Camille a Abigail takisto prišli o svoje tituly a veno. Všetci traja sa zrazu zmenili na nemanželské deti a už nepatrili medzi smotánku.

Otriaslo to celou rodinou Westcottovcov. Ale Jessice sa zdalo, že trpela viac ako iní, pravda, okrem tety Violy, Camille, Harryho a Abigail. Lebo Abby bola jej najbližšia priateľka, vychádzali spolu skôr ako sestry, nie iba ako sesternice. Snívali o tom, že budú debutovať spolu, hoci Abby bola o rok staršia než Jessica. Snívali, že sa zaľúbia a vydajú v tom istom čase, možno usporiadajú dve veľkolepé svadby naraz. Snívali, že budú žiť šťastne na večné veky a navždy zostanú najlepšimi priateľkami.

Veľká pohroma znamenala náhly a krutý koniec ich snov.

Avery bol vtedy Harryho poručníkom a kúpil mu dôstojnícku hodnosť v pešom pluku, takže Harry odišiel do Španielska a Portugalska bojovať proti vojsku Napoleona Bonaparta. Camille k tomu všetkému odmietol snúbenec, nehanebný vikomt Uxbury. Abby neuviedli do spoločnosti a odišla s Camille do Bathu k starej mame. Teta Viola na istý čas utiekla žiť k svojmu bratovi kňazovi do Dorsetshiru.

Hoci Jessicy sa tá pohroma nedotkla materiálne, cítila sa okradnutá. Osamelá so zničenými nádejami a stratnými snami, prestala mať záujem o všetko, k čomu ju oprávňovalo jej privilegované postavenie lady Jessicy Archerovej, sestry vojvodu Netherbyho. Stratila záujem o debut v spoločnosti, dvorenie, manželstvo. Pretože Abby s ňou nemohla prežívať to vzrušenie a žila uväznená v dome starej mamy v Bathe. Slovo *uväznená* veru nebolo prehnane tvrdé.

A možno najhoršie pre Jessicu bolo, že okrem strate-

ných snov a zúfalstva mala nevysvetliteľný pocit viny, akoby za všetko, čo sa stalo jej sesterniciam a bratancovi, ale hlavne Abby, niesla zodpovednosť. Akoby chcela tvrdiť, že je čosi viac ako oni. Nepáčilo sa jej, že ona zostala nedotknutá pohromou, že jej život a hladkú cestu k čarovnej budúcnosti to nijako nepoznačilo. Jej nič nebránilo, aby ju uviedli do spoločnosti, ako plánovali. Nič jej nebránilo dobre sa vydať a žiť šťastne na večné veky. Ešte vždy mohla do konca života žiť v prepychu ako privilegiovaná dáma.

Na rozdiel od Abby.

Zdalo sa jej to veľmi, veľmi, veľmi nespravodlivé.

Za tých osem rokov, čo odvtedy uplynuli, to nedokázala urobiť. Nikdy nenašla muža, ktorý by ju zlákal, aby bola sebecká. Bola solidárna so sesternicou, ku ktorej sa život zachoval tak neférový, a súcitila s ňou. Ak musí byť Abby navždy nešťastná, čo zrejme je, čo môže Jessica urobiť? Mala by byť rovnako nešťastná, to je to najmenej... Nikdy sa nezaľúbila. A teraz pochybovala, či sa niekedy môže zaľúbiť.

Ale Abby pred dvoma rokmi našla lásku aj šťastie po boku Gila Benningtona. Žije v rozľahlom panskom sídle s krásnym názvom a kvetinovou záhradou na kraji idyllickej anglickej dedinky. Manžela očividne zbožňuje, nevlastnú dcéru ľúbi ako vlastnú – teda Katy, Gilovu dcéru z prvého manželstva – a má vlastné dieťaťko, bučiaté, krásne...

A Jessica nemala nič. Hoci mala všetko. Aký paradox, aká je absurdne sebaľútostivá. Ešte čudnejšie bolo, že v nestrážených chvíľach Abby takmer nenávidela. Akoby ju sesternica zradila, keď našla lásku a šťastie, a pritom Jessica kvôli nej obetovala jedno i druhé.

Či len bola pochabá. A veľmi nezrelá – z toho sa nikdy celkom nespamätala. Obetovala sa, hoci Abby ju od samého začiatku presviedčala, že to, čo sa jej stalo, musí znášať

sama a nájsť zmysluplnú cestu vpred. A aj ju našla. V posledných týždňoch sa Jessica uistila, že ak aj mala pochybnosti, či sa jej sesternica len nezmierila s druhým najlepším riešením, v skutočnosti videla, že je veľmi šťastná. Aj jej manžel. A obaja vášnivo ľúbili svoje deti.

Jessica si tie týždne užívala – a zároveň ich ťažko znášala.

Zostala sama. Z vlastnej vôle.

Ale stačilo. Keď videla, ako jej sesternica žiari, rozhodla sa. Tento rok, túto sezónu, šiestu – alebo siedmu? – si aj ona vyberie manžela. Nezdalo sa jej to ťažké, hoci už mala svoje roky a Londýn zaplavia pekné dievčatá, ktoré len teraz vyšli z učebne a budú sa usilovať uchmatnúť si to najlepšie, čo ponúka trh manželstva. Počas svojej prvej sezóny mala množstvo oddaných ctiteľov, hoci sa nesnažila upútať ich pozornosť ani ich nepovzbudzovala, a ich počet napriek všetkému každým rokom rástol vrátane minulého roka.

Samozrejme, tí džentlmeni jej možno neponúknu manželstvo, keď dá najavo záujem. Niektorí bezpochyby ďalej krúžili okolo nej, lebo sa im páčilo vzdychať nad lady Jessicou Archerovou a vždy byť nablízku, aby jej priniesli občerstvenie, zatancovali si s ňou, zhovárali sa s ňou alebo len chceli, aby ich videli v jej spoločnosti. Koniec koncov nezaškodilo, ak muža videli v spoločnosti vojvodovej sestry, ktorú už pár rokov označovali za prvotriedny diamant. Ich záujem nemusel nevyhnutne znamenať, že sa s ňou chcú oženiť.

Zopár z tých mužov by sa určite stalo vážnymi ctiteľmi, keby im dala príležitosť. Napokon je mimoriadne dobrá partia. Aj bohatá. A hoci nebola márnomyseľná, pohľad do zrkadla jej prezrádza, že ešte vždy vyzerá rovnako dobre ako za dievčenských čias – nijaké vrásky, šedivé vlasy ani ochabnutá pokožka. Veď má *len* dvadsaťpäť rokov.

Pozrela na Ruth a usmiala sa. Jej komorná sedela vy-

stretá ako lineár v kúte sedadla oproti nej, hlava obrátená k oknu. Ak sa nepohne, chytí ju kŕč.

Jeden z príslušníkov pojazdnej eskorty klusal popri okne, chvíľu zostal v Jessicinom zornom poli, očividne sa rozprával s kočišom.

Jessica sa v duchu vrátila k svojmu nedávne mu rozhodnutiu – keby len medzi jej cititeľmi bol niekto, za koho by sa *chcela* vydať! Žiaľ, nikto taký tam nebol. Zopár mužov sa jej celkom páčilo, hoci nemohla povedať, že ostatní sa jej nepáčili, ale... Bude si musieť vybrať prakticky, nie na základe náklonnosti. Musí uplatniť zdravý rozum. Koniec koncov väčšina manželstiev príslušníkov smotánky sa uzatvárala na základe zdravého rozumu. Dôležitý bol pôvod a majetok, až potom vek a povaha.

Teda tak je to so snami mladosti. Tak je to s láskou, romantikou a so šťastím na večné veky.

Abby sa zhrozila. Samozrejme, Jessica jej povedala, ako sa nedávno rozhodla, a predpokladala, že sesternicu to poteší. Abby ju nabádala – ako vždy, keď boli spolu –, aby našla šťastie, takže aj ona by konečne mohla byť šťastná. Prosila ju o to.

„Pôvod a majetok, Jess?“ zamračila sa Abby. „Vek a povaha? A čo láska?“

„Na tú by som čakala celú večnosť,“ vyhlásila Jessica. „Nikdy som necítila ani len iskierku toho, čo ľudia opisujú ako lásku. Nepochybujem o tom, ale viem, že romantická láska nie je pre mňa. Najmä v mojom veku. Preto...“

„Jess.“ Abby sa naklonila k nej, chytila ju za ruky. „Raz k tomu príde. Aj ja som našla lásku, hoci som bola presvedčená, že ju nikdy nenájdem. A keď som prvý raz videla Gila, zdalo sa mi, že je to *posledný* muž, do ktorého by som sa mohla zaľúbiť. Ale zaľúbila som sa, a ver mi, Jess, je to najúžasnejší pocit na svete. Milovať a byť milovaný. Nesmieš sa vzdať nádeje. Prosím ťa, len to nie. Máš iba

dvadsaťpäť rokov. A si stvorená na lásku. Počkaj, kým ju nenájdeš. Raz sa to stane.“

„Sľubuješ?“ zasmiala sa Jessica, hoci v duchu ticho plakala.

„Sľubujem,“ uistila ju Abby presvedčivo.

Akoby niekto mal tú moc čosi také sľúbiť. Jednoducho sa to nestane, premýšľala teraz Jessica. A už ju unavovalo, že je stále slobodná. Chcela manžela, domov, rodinu – a to nie je nedosiahnuteľné. Práve naopak, túžila dospieť. Už bolo načas.

Zrazu ju vytrhlo z myšlienok, keď koč nečakane odbočil doprava, a videla, že zastáva na dvore hostinca, ktorý pôsobil úctyhodne, ale tu určite nemali nocovať. Cesta sa o pár hodín pretiahla, keď sa zastavili, aby sa občerstvili a prepriahli kone. Čosi nebolo v poriadku s kolesom na koči, v ktorom sa viezol pán Goddard. To zdržanie znamenalo, že ešte stále sú niekoľko hodín od svojho dnešného cieľa. Únavná predstava. Keď tam dorazia, už bude tma a nebude čas na nič iné, len sa najesť a hneď sa uložiť do postele. Alebo sa pán Goddard rozhodol, že zostanú tu? Prečo by inak zastali? Na nádvorie vybehli koniari a stajníci. Pán Goddard vystupoval z koča, cieľavedome vykročil k dverám do hostinca.

Jessica sa pevnejšie oprela, čakala, ako sa to vyvinie. Či už sa jej to páčilo alebo nepáčilo, počas tejto cesty pán Goddard dobre zastupoval Averyho. Jej brat mu to jasne prikázal, keď sa s ňou pred pár týždňami lúčil, hoci to povedal ticho a znudene ako vždy.

„Bol by som rád, Jessica,“ obrátil sa k nej, „keby si počas cesty do Londýna pri pohľade na Edwina Goddarda videľa mňa, a keď ti niečo povie, aby si počula mňa.“

Usmiala sa. „Pán Goddard nevyzerá ani nehovorí ako ty, Avery,“ namietla.

Zdvihol lorňon vykladaný drahokamami takmer k oku. „Presne tak,“ povedal ticho a vtedy sa zasmiala.

Ale rozumeli si. Ak pán Goddard teraz povie, že tu zostanú nocovať, tak zostanú. Ak povie, že pôjdu do hostinca, kde majú rezervované ubytovanie, tak pôjdu ďalej. Nemalo zmysel, aby sa bránila alebo aby zúrila. Pán Goddard by aj tak iba úctivo prikývol a urobil by tak, ako sám rozhodne. Bude lepšie neponižovať sa protichodnými návrhmi.

Jessica zatvorila oči a oprela si hlavu o vankúš. Vlastne dúfala, že tu zostanú, no nepriznala by to, hoci zároveň to znamená, že zajtrajšia cesta bude dlhšia.

Čakanie sa jej zdalo nekonečné, hoci zrejme netrvalo dlhšie ako desať minút. Potom pán Goddard vyšiel z hostinca, otvoril dvierka na Jessickej strane a oznámil jej, že tu zostanú. Vysvetlil jej, že ju ubytujú v najlepšej izbe, akú tam majú, izba má výhľad na druhú stranu, nie na hlučný a rušný dvor a Ruth môže prespať na zasúvacej posteli. V noci bude pred jej dverami stáť strážca jeho milosti, keby niečo potrebovala alebo sa bála o svoju bezpečnosť. Bude mať k dispozícii jediný súkromný salónik, hneď vedľa verejnej jedálne na prízemí, takže sa bude môcť najesť a vypiť si čaj v súkromí.

Aspoň na mňa nebudú zízať obyčajní ľudia, vzdychla Jessica v duchu. Takže bude večerať sama, lebo hoci pán Goddard občas jedával s Averym, keď boli sami dvaja, nikdy si nesadol k stolu s inými členmi rodiny. Tajomník jej brata mal urodzený pôvod, no vždy škrupulózne dodržiaval etiketu. Teraz jej spustil schodíky a podal jej ruku, aby jej pomohol vystúpiť a zaviesť ju dnu.

Vošli do prázdnej haly, ale nebolo tam ticho, ozývali sa hlasy a smiech, štrngot pohárov a cez otvorené dvere na výčape na ľavej strane prenikala výrazná vôňa piva. Vedľa výčapu bola jedáleň. Jessica cez okná po oboch stranách zatvorených dverí videla prestreté stoly, na bielych obrusoch príbor. V tomto čase v jedálni nesedel nik, na čaj bo-

lo neskoro, na večeru privčas. Napravo videla recepciu, za ňou schodisko na horné poschodia.

Celkom slušné. Niežeby Jessica túžila zistiť, či je to tam naozaj slušné. To bolo úlohou pána Goddarda a naňho sa dalo spoľahnúť. Keby tak nebolo, nezostal by dlho v Averyho službách. Jessica sa už tešila, že vyjde hore, konečne si bude môcť odložiť čepiec aj rukavičky, opláchnuť si tvár a aspoň na chvíľu si vytiahnuť sponky z vlasov, možno sa trochu natiahne na posteli, až potom zíde dolu na večeru. Hoci v skutočnosti by najradšej vyšla von a poprechádzala sa po dedinke alebo by sa vybrala cestičkou. Dobre by jej padlo vystrieť si nohy a nadýchať sa čerstvého vzduchu. Ale vedela, že keby sa rozhodla vyhovieť svojej túžbe, celý zástup tých statných jazdcov, ako aj Ruth by si považovali za povinnosť sprevádzať ju a nevychutnala by si ani chvíľku. A zrejme ani oni.

Pán Goddard úctivo ukázal na poschodie a potom vykročil pred ňou – zrejme pre prípad, že by na ňu hore čakali banditi. Vedela, že jej odomkne dvere na izbe – bezpochyby ju vopred preskúmal – a vojde dnu, aby sa tam poobzeral, potom odstúpi, pustí dnu ju i Ruth a zatvorí za nimi dvere.

Ale prv než vykročila ku schodišťa, zrazu sa otvorili dvere oproti nej na druhej strane haly a vyšli z nich dvaja muži – prvý spätkoval so zdvihnutými rukami, akoby sa bránil pred druhým mužom.

„Uisťujem vás, pane, že to bolo nepredvídateľné,“ hovoril prvý muž. „Ale ako som mohol...“ Obrátil hlavu, a keď videl, že majú divákov, zmlkol, hoci vyzeral veľmi rozrušený. Spustil ruky a hlboko sa uklonil. „Mylady, prepáčte...“

Ale pán Goddard k nemu rázne prikročil a zastavil ho. „Máte nejaký problém?“ spýtal sa stroho.

Druhý muž držal knihu. Bola zatvorená, ale prst mal

medzi stránkami, zrejme na mieste, kam sa dostal, prv než ho vyrušili. Vysoký, širokoplecí, statný tridsiatnik mal dlhšie hnedé vlasy, veru nie podľa poslednej módy, do-bronzova opálený, a hoci nebol krásavec, nebol ani ška-redý. Oblečenie slušné, no nie moderné, čižmy okopané. A tváril sa pobúrene. Prezeral si Jessicu od hlavy po päty. To, čo videl, mu očividne nezlepšilo náladu.

„Toto je tá dáma? Kvôli nej musím uvoľniť súkromný sa-lón, za ktorý som štedro zaplatil?“ Podľa všetkého adre-soval otázku prvému mužovi, zrejme hostinskému.

„Ospravedlňujem sa, mylady,“ hostinský sa znova uklo-nil s úsmevom na perách, no úsmev sa mu nezračil v očiach. Ukázal ku schodom. „Izbu už máte nachystanú. Verím, že...“

Pán Goddard ho znova prerušil. „Ďakujem,“ povedal chladno a rázne. „Dúfam, že túto záležitosť môžem ne-chať vo vašich rukách, pane.“ Znova Jessice kývol ku scho-dom.

Teda tento džentlmen si rezervoval súkromný salón a teraz ho z neho kvôli nej vyhodili? Samozrejme, takúto záležitosť pán Goddard hravo vyrieši vzhľadom na svoje postavenie v službách vojvodu. Či ten hosť pokorne odí-de, to sa len ukáže, netváril sa pokorne. A nevyzeral ako džentlmen, ani sa tak nesprával. Ktorý džentlmen by otvorene hovoril o peniazoch, keď ho môžu počuť ne-známi ľudia? Alebo by si nespokojne prezeral dámu od hlavy po päty. Bude to meštiak, usúdila Jessica. Možno obchodník. Musí mať peniaze, keď sa tu ubytoval, hoci to nie je prvotriedny hostinec, a ešte k tomu zaplatil za sú-kromný salón.

Jessica mu chladno kývla hlavou „Ďakujem,“ zamrmla-la a zamierila k schodisku a do útočiska svojej izby.

Neznámy hosť sa jej mierne uklonil, pri tom posmešnom geste mávol rukou, v ktorej nedržal knihu.

„Ospravedlňujem sa, lady Jessica,“ povedal pán Goddard, keď vyšli hore. „Musím sa porozprávať s hostinským, očividne nemá pod kontrolou svoj hostinec.“

A zaviedol ju do izby.

Byť ženou je neraz frustrujúce, premýšľala znova Jessica, keď sa za ňou a Ruth zatvorili dvere. Ale byť mužom tiež môže byť otravné. Čo urobí ten hosť? Odmietne uvoľniť salón a postaví sa proti pánu Goddardovi? Alebo hostinský ho podplatí bezplatnou večerou vo verejnej jedálni? Peniazom očividne rozumie. Ale to nie je jej starosť, pán Goddard to vyrieši v jej prospech.

„Ruth, je v džbáne teplá voda?“ spýtala sa.

„Je teplá, mylady,“ komorná chytila džbán do dlaní.

Pravdaže teplá, prečo sa vôbec pýta? Pán Goddard sa o to postaral, až potom ju priviedol dnu.

GABRIEL THORNE POČKAL, kým nová návštevníčka nezmizla hore aj s jej poskokmi. Prehovoril až potom, keď ho už nemohla počuť.

Bola to lady Jessica Archerová, dcéra nebohého vojvodu Netherbyho a sestra terajšieho vojvodu – mimoriadne krásna a prepychovo oblečená, zrejme podľa najnovšej módy. Bezpochyby bohatá, privilegovaná, rozmaznaná a povýšená. Zvyknutá, že stačí kývnuť prstom a dostane, čo chce – každý v jej okruhu hneď priskočí, aby vyhovel jej rozmarom. Hostinský mu oznámil, že sa zdržala na ceste, a to ju očividne podráždilo. Bola nútená prenocovať tu, hoci zrejme mala rezervované ubytovanie v oveľa lepšom hostinci či hoteli než tento. A keďže sa zastavili v náhradnom hostinci, zistila, že tam majú iba jeden súkromný salón – *a ten je obsadený*.

Ale Jessicu Archerovú to ani na chvíľu nevyviedlo z miery, samozrejme. Stačilo poveriť svojho človeka, aby vyhodil hosťa, čo salón obsadil. Isto jej ani na um nezišlo, že tomu hosťovi spôsobí ťažkosti – alebo že odmietne uvoľniť miestnosť.

A bol v pokušení presne to urobiť.

Našťastie ako zvyčajne mal izbu s výhľadom na dvor, aby mohol vidieť svoje kone. Lepšie izby, aké vyžaduje ona, sú v prednej časti hostinca. Keby tam nebol súkromný salón, pravdepodobne by žiadala, aby vypratali jedáleň a donútili ostatných hostí jesť vo svojich izbách, čo by veru nebolo pohodlné.

Ach, tuším je od neho nespravodlivé, že posudzuje túto ženu, aj keď na to nemá dôkazy a nepozná ju. Nie je spravodlivé, že ho tak podráždila a znepáčila sa mu. Ale nedalo sa tomu ubrániť. Ešte aj to *ďakujem* vyslovila tak mrazivo blahosklonne, akoby to ani nebrala vážne.

Jeho podráždenosť, či dokonca hnev ho zaskočili. Lebo to, čo vyprovokovalo tie pocity, bolo bezvýznamné. Možno je v skutočnosti podráždený len z toho, že je znova v Anglicku. Už zabudol, aké vedia byť anglické dámy. Zabudol, aká servilná je nižšia trieda v styku s vyššou triedou. Ten hostinský ho nazúril. Hoci chápal, že nemal inú možnosť. Teraz už ľutoval, že sem prišiel. No nemal na výber, ak sa nechcel obrátiť chrbtom k niekomu, koho ľúbil.

„Takže uvoľníte ten salón, pane?“ spýtal sa hostinský úzkostlivo. „Vyhradím pre vás v jedálni najlepší stôl medzi kozubom a oknom. A dnes budete mať večeru, pivo aj iný alkohol na účet podniku. Vrátim vám peniaze za súkromný salón, i keď ste ho v posledných hodinách využívali.“

„To dúfam,“ vyhlásil Gabriel sekane.

Hostinskému sa viditeľne uľavilo, hoci Gabriel sa s ním zhováral stroho. „Je to od vás naozaj šľachetné, pane, ho-

ci...“ Zvyšok vety mu zamrzol na perách, keď videl, ako naňho Gabriel uprene hľadá.

„Áno, je,“ odvrkol Gabriel.

Mohol predsa namietať. Nehovorí sa, že majetok tvorí deväť desatín práva? Takmer by si vychutnal hádku s povýšeným správcom. Žiaľ, vrodená zdvorilosť mu hovorila, že dáma, ktorá cestuje sama, len so sluhami, by skutočne mala mať možnosť utiahnuť sa do súkromného salóna. Aj keď sa tá dáma správa chladno a povýšene.

Vy kročil k svojej izbe a vložil zloženú vreckovku medzi stránky knihy, ktorú čítal.

Lady Jessica Archerová, sestra vojvodu Netherbyho. Pravdepodobne smeruje do Londýna. Už je po Veľkej noci a jarná sezóna sa zrejme rozbieha, konajú sa bály, soirée, záhradné večierky a iné zábavky smotánky. Veľký trh manželstva. Rozmýšľal, prečo sa ešte nevydala. Už nebola najmladšia. Keby bola, necestovala by iba so správcom a s komornou.

Pri tej myšlienke pristúpil k oknu a pozrel dolu na dvor. Usmial sa, pokrútil hlavou, nemohol uveriť vlastným očiam. Boli tam dva veľkolepé koče, jeden s erbom – vojvodským erbom? –, vynímal sa na dvierkach, na ktoré mal výhľad. Tretí koč bol trochu skromnejší – hoci len relatívne – a zrejme tiež patrí k tej skupine, lebo Gabriel si nevšimol, že by za poslednú hodinu prišiel niekto iný. Na nádvorí sa to hmýrilo statnými chlapmi v krikľavej livreji. Keď je ten sprievod na ceste, musí vyzerať ako kočovný cirkus.

Takže Jessicu Archerovú chráni aj niekto iný, nielen správca a komorná. Strážia ju ako kráľovnú. Bola vzácna komodita. A správala sa povznesene, ako sa dalo čakať od takej ženy. To, ako kývla hlavou, keď mu ďakovala, prezrádzalo, že je zvyknutá na aristokratické výsady. Mohla ho zašliapnuť ako červíka tými svojimi fajnovými koziniovými črievicami.